

Tað eru roykpýlsurnar íð duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið
hurðin verður gloppað inn í royk-
rúmið hjá Houlberg, har hundrad-
tals nossliar roykpýlsur hanga lið
um lið til at „búnast“... HOUL-
BERGs roykpýlsur eru gjørdar av
fyrsta flokks tilfari, vælkryddaðar,
vælsaltar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

FÆRÖSK MARGARINE

VITA № 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Vanlukutrygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Citrón sodavatn
Appelsin limonada
Hindber limonada
Jørðber limonada
Vanillie limonada
Appolinaris

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda
kassar og fløskur aftur. **Sendið tómt góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

MINNIST BARNAHJALPINA!

»Ja, Ketil, tygum hava frítt at fara í bakkan, og Jesus fylgi tyg-
um. Tygum eru av tí gamla slagnum, ein litillátin og friðarligur
maður, sum hava takkað fyrri tað sindrið, tygum hava fingið. Men
hetta yngra slagið, sum gongur og duvar upp á rætt til jörðina og
næstan hevur hug at röva hana, tað skal vænta litlar sömdir av
mær, og tá verður trongligt. Tí mín er jörðin og valdið her á
staðnum».

So fór Ketil strevandi avstað við stong. Hann vildi ikki hava Kálv
við, tí teir áttu ikki meir enn eina stong. Tað kundi verið at havt
hann sitandi eftir uppi á slöttum til at bera havhestarnar heim
aftur, men hann helt tað vera ov miklið ósmæið fyrri Gudi at hava
mann við at bera tann fugl heim, sum í berginum fleyg.

Sáttliga fer hann norður gjøgnum hagan, sáttliga nígur hann
niður við einum steini á bergsmunnum og signar seg. Tá ið hann
fer inn í gjøgnum bergið, letur lippan á honum alla tíðina. Hann
heyrir steinar detta og gler losna, men hann óttast ikki, tí sovorðið
fer, har sum tað skal fara, tað verður stýrt av hondum, sum eru
fórar at stýra.

Nakað inni byggir hann sær eitt lítið stilli og setir seg. Hav-
hestarnir koma, og hann fleygar triggjar. Fjórðu ferð hann bar
upp, kom ein steinur og breyt honum stongina, hann helt eftir á
stubbanum. Tá var tað fyrri honum, sum sjálvur Gud sló hondina
av honum; hann boygdi hövðið og segði takk fyrri: »Eg havi ikki
betur fortjent«. So strevar hann seg aftur at húsum við teimum
trinum fuglunum.

Konan orkaði ikki at siggja hann, tá ið hann kom inn, so niður-
sligin var hann á at lita. Hann legði stangarstubban upp í erva og
hongdi havhestarnar á ein nagla innan fyrri fjósdyrnar, so setti hann
seg at skifta hosur.

Kálvur var ikki inni.

»Nú orki eg ikki at stríðast meir fyrri grindarokningini«, sigur
hann við konuna, »eg siggi ongar útvegir longur».

»Tað er vitiligt, stakkalur«, sigur hon og setir seg við fjórðing, »eg
havi meira ilt av tær enn av skommuni, og eg unni ikki okkara
övundsmonnum ta fragd at siggja sýslumannin á gátt her».

»Eg veit einki«, sigur Ketil, men eg tori ikki at siggja fólk aftur,
kemur sýslumaðurin higar at taka. — Hevur tú talt tey oyruni, vit
eiga?»

»Tað er skjótt at telja«. Tey fara í stovuna og læsa, konan tekur
eitt ilt skrin út undan seingini og telur upp úr handdránum nakrar
neyðars rukkutar seðlar og eitt sindur av smápengum, góðar hundr-
að krónur. Eina løtu sita tey tigandi á songarstokkinum og stara
at dunganum.

Tá heldur konan: »Eg hugsi, vit mugu selja kúnna«. Hon hugdi

burtur og tivaði.

Ketil bliknaði og fekk suð fyrri oyruni: »Tað verður sum at
missa hondina. Hon er tað einasta livandi, vit eiga, og so skulu
vit sita svørt í tvey ár».

Tey fara bæði uttar aftur og lata fjóshurðina upp, standa og
hyggja. Kúgvinn liggur so rein og nossli á bóli og jótrar, hon
vendir hövðinum, hyggur at teimum og drynjar. Tá tók Ketil
húgvuna fyrri andlitið, og konan fjaldi hövðið í bringuni á honum.

Áðrenn fólk var á fótum morgunin eftir, fóru feðgarnir niðan
um garðarnar við kúnna.

ENDAD